

25 December 1915. Kerstnacht 12 uur. Zaterdag.

Slapeloosheid. Alles stil. Geen straatgerucht. Geen windje blaast.

Aan het raam gaan staan. Een nacht van natuurvrede, een nacht van wereldvrede gelijkt het wel. Maneschijn op de zode van het hof, op de witte scheidsmuurtjes van het tuinenvierkant, op de daken en de hoge schoorsteen. Het is alsof al het geschapene niet ademen dorst om dien sluimerenden vrede niet te storen. Omhooggekeken: de nagenoeg nog volle maan staat in de melkachtige lucht bijna boven het huis heel in het zuiden. Haar hemellicht is zoo helder, dat Castor en Pollux, de tweelingen, aan den meridiaan slechts door een zwakke schittering bescheiden hun daarzijn melden.

Nu wordt er in de families in vijandige en vriendenlanden feest gevierd tot het herdenken der geboorte van Hem, die broedermin kwam prediken op aarde... En de soldaten, die hier zijn met kortstondig verlof, die van de slagvelden komen of er naartoe zullen gaan, vieren dat feest mede, in alle oprechtheid meenend, dat ze vroom zijn en hun God verheerlijken; ze wenschen elkander heil en drukken elkander de handen, die figuurlijk nog bloeden van menschenmoord ...

Kerstdagmorgen 11 uur.

Wij ook zullen feestvieren heden avond. Wij zullen trachten te vergeten, welke beroerde tijden wij beleven. In afwachting hooren wij als immer dingen daarvan vertellen: onlangs werd er in de Kortrijksche straat in een huis ingebroken langs den keldermond, de schuttende staven met geweld gekromd. Het was bij een meubelmaker, timmerman, die op kommando van de stad voor de Duitschers werkt.

Twee mannen stonden voor zijn bed met den revolver in de hand, de een in burgerkleeding, de ander in soldaat. Er was aldaar een deserteur verborgen, beweerden ze.

En de huisheer moest mede. Alles werd onderzocht van den zolder tot in den kelder. De man begreep, waarom het te doen was: zoeken naar een draadlozen telefoon. Ze vonden niets en lieten de huisgenooten half dood van schrik achter.

Vele jonge Belgen vluchten naar Holland om vandaar Engeland te bereiken en dienst te nemen in het leger. De naam van een dezer wordt genoemd: een knaap van zeventien jaar, behoorend tot een deftige familie. Hij ondernam het waagstuk over den electricien draad te klimmen aan de grens en betaalde het met zijn leven.

Er bestaat een agence in Brussel in betrekking met duitsche landverraders. Deze koopen sommige schildwachten uit, die de oogen luiken voor de overschrijders van de grenslijn. Elk geval wordt vijf en twintig frank betaald, verzekert men.

Zou het wel waar wezen?

Aan de Heuvelpoort in een herberg zaten zondag laatst Gentenaren aan het kaartspel. Een der spelers in zijn kaarten kijkend, verklaarde: "vier pinnen," in stede van te zeggen: "de vier heeren." Juist op dat oogenblik waren vier soldaten binnengetreden en hadden het gehoord. Ze namen 't voor een schimp op hun hoofdpijken en begonnen ruzie te maken. De spelers werden handgemeen met hen. Bajonetten werd getrokken, kleine kwetsuren gemaakt. Aan hooger hand werd het geweten. De soldaten kregen twee jaar gevang. Dat gevang — schijnt het — is opgestuurd worden naar den IJzer.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)